

Պարույր Սևակ

Ուրիշներին լինեն բոլոր շքեղ կանայք

Ուրիշներին լինեն բոլոր շքեղ կանայք,
Բոլոր շքեղ կանայք շքեղ քաղաքներում:
Ինչու լինես լույս դո՛ւ, իմ հայրենի՛ քաղաք,
Եվ նա՛, ով մաքերիս ու սրտիս է տիրում:
Գիշերն ի լույս նստենք վառարանի դիմաց,
Դրսում ձմեռ լինի ու ձյուն լինի դրսում.
Ուրիշ քաղաքներից նրան պատմեն կամաց,
Եվ նա այնպե՛ս լսի, կարծես չի էլ լսում:
Պատմեն, թե ինչպես է իմ ծովահեն հոգին
Մերթ խորտակվել խութին, մերթ ծովի մեջ սկել,
Ինձ դեսուդեն ձգել՝ որոնել է մեկին
Շքեղ քաղաքներում ու կանանց մեջ շքեղ:
Պատմեն թափառումիս, որոնումիս մասին,
Իսկ գտածիս մասին... և ոչ մի խոսք չասեն:
Իսկ նա կողքիս՝ արթուն, նայի նիրհող Մասսին
Եվ ինձ այնպե՛ս լսի, կարծես չի էլ լսել...

26.II.1952թ.

Մոսկվա